

Как Червената армия грабеше България

По време на тригодишната ѝ окупация от Червената армия България е подложена на тотален, безогледен и безпощаден грабеж, несравним дори с най-тежките контрибуции по силата на жестокия Ньойски договор.

Цената на поголовните и безотчетни конфискации на българско държавно и частно имущество, храни, промишлени стоки, финансови ресурси и ценности от страна на съветските окупационни власти се оказва по-висока в сравнение с официално оформения държавен дълг на нацистка Германия към Царство България в края на Втората световна война. До този извод стига историкът Даниел Вачков в изследването си за историята на българския външен дълг след 9.09.1944 г., публикувано на интернет-страницата на БНБ. Въпреки че българската армия дава над 40 000 убити, ранени и осакатени жертви във войната срещу Германия, Москва отказва да признае България за съюзяваща на страната на съюзниците държава. Статутът на окупирана страна не само улеснява плановете на Сталин за превръщането ѝ в покорен васал на СССР, но и развързва ръцете на окупаторите за подготвения тотален грабеж. Те не се трогват от факта, че разходите за половин година участие на българската армия във войната, където тя отменя поне 15 съветски дивизии, възлизат на 1 милиард златни франка. Подобно на изтръгващо сгради и пътища чудовищно торнадо, ограбването на България не подминава нито една от стопанските дейности и активи на държавата и нейните граждани.

Демонични измерения

Под вещото ръководство на „освободителите“ и с енергичното съдействие на донесената на щикове им комунистическа хунта ограбването на България добива наистина демонични измерения. Всички търсени на световния пазар български стоки като висококачествените ориенталски тютюни, розовото масло,

концентратите на олово, цинк и мед и други са системно плячкосвани от съветските окупационни власти. Представителите на американското и британското командване в Съюзната контролна комисия в София непрекъснато протестират, че Съветите ги третират като затворници и не им позволяват да извършват инспекции из страната без въоръжен червеноармейски ескорт. Американският журналист Чарлз Лениъс, който през трите окупационни години успява да изпраща репортажи за извършваните в България убийства, беззакония и грабежи, пише за предложената на София оферта от американски търговец на едро, поискал да закупува висококачествени български тютюни по международни цени. Под натиска на съветските окупатори марионетното правителство в София се измъква от сделката под предлог, че ще разменя тютюна срещу памук заради спрялата поради липса на суровини текстилна индустрия. Тогава американецът предлага по 4 килограма памук за килограм тютюн. Офертата отново е отхвърлена. Скоро става ясна и причината – правителството на ОФ, играещо по свирката на съветския председател на Съюзната контролна комисия ген. Бирюзов, е заменило българския тютюн за съветски памук в съотношение килограм за килограм. Малко след това на американските стокови борси се появява предложение на съветска външнотърговска организация да продаде големи количества български ориенталски тютюн на много висока цена. В същото време заместникът на Бирюзов докладва в Москва, че текстилните работници в Габрово целували докарания след наглата „сделка“ съветски памук, защото щял да им осигури поминък в условията на наложения на „победена България“ съветски търговски монопол.

Най-разорително за българската икономика се оказва подписаното през есента на 1944 г. в Москва примирие. То изисква от България да предава безвъзмездно на съветското командване огромни количества въоръжение, финансови средства, техническо оборудване, храни и нехранителни стоки, а също и да извършва безплатни ремонти на съветска техника и съоръжения. Изсмукването на последните резерви на страната продължава и след капитулацията на Германия и Япония през 1945 г. Дори марионетният премиер Кимон Георгиев е принуден да напомни през декември 1945 г. на Бирюзов, че войната вече е свършила, а исканията на съветското командване за нови безвъзмездни доставки нямат край. Окупаторите обаче нямат никакво намерение да преустановят рекета и грабежа. България продължава да плаща измислените в Москва незаконни контрибуции дори след подписването на Парижкия мирен договор през февруари 1947 г. Цената на тригодишната съветска окупация по най-скромни изчисления достига почти половината от целия брутен вътрешен продукт на България за периода 1944 - 1947 г.

„Освободители“ или мародери?

Голяма част от престъпленията на окупационната Червена армия срещу гражданското население в Централна и Югоизточна Европа и до днес не могат да бъдат изследвани заради забранения от Кремъл достъп до съветските и руските военни архиви. Няма никакво съмнение обаче, че грабежите, редом с изнасилванията, са били „визитната картичка“ на съветското военно присъствие в Централна и Югоизточна Европа. България не прави изключение от тази

трагична статистика. И няма как да е иначе, след като главният съветски военен мародер се оказва не кой да е, а самият върховен главнокомандващ Червената армия маршал Жуков. В поведението на военачалника през септември 1944 има един странен епизод. Жуков неочаквано напуска основния театър на военните действия срещу Германия и се озовава за няколко дни в окупираната без един изстрел България. Целта на височайшата визита става известна две години по-късно. От писмо на заместник-министъра на отбраната на СССР Булганин до Сталин от август 1946 г. става ясно, че съветските митничари са задържали 7 вагона с „лични вещи“ на маршал Жуков, съдържащи основно откраднати в Германия скъпи мебели. Картината е допълнена с опис от извършен по нареждане на Сталин през януари 1948 г. таен обиск в московските имоти на Жуков. В тях са открити 24 броя златни часовници, 15 златни огърлици, 4000 м вълнени и копринени платове, над 300 скъпи кожи, 44 много ценни килими и гоблени, 55 картини-шедьоври и още купища скъпи вещи.

Участвалият в окупацията на България беларуски писател Васил Биков свидетелства, че първата работа на ръководителите на съветските военни и шпионски служби в страната е била да изпратят към Одеса по няколко самолета, натоварени със заграбени в окупираната страна ценности. През декември 1944 г. Кремъл издава и специално постановление, даващо лиценз за мародерство на всеки съветски войник, офицер и генерал. Официално победителите вече можели ежемесечно да изпращат в СССР „колети“ със заграбени в завладените страни вещи – войниците по 5 килограма, офицерите – по 10 кг , а генералите – по 15 кг...